

Zatiranje Poljakov na Pruskem. Kakor vse kaže, mislijo na Pruskem z vsemi močmi delovati na to, da čim prej ponemčijo vse tam živeče Poljake. To dokazuje že prestolni govor, s katerim je bil otvorjen pruski deželni zbor; v njem se pozivlje ves nemški narod, naj z vsemi svojimi močmi deluje na to, da se zatre poljski narod. Nemci, ki so se naselili v čisto poljskih krajih, delujejo na to, da si dotične pokrajine prisvoje popolnoma, tudi v gospodarskem oziru. V proračunu finančnega ministerstva se nahaja letos en milijon mark za ponemčevanje in gospodarsko zatiranje pruskih Poljakov.

Vojna v Južni Afriki. Burski general Dewet je zopet premagal Angleže. V bližini železnične proge pri Pennyju je stal Dewet s 1000 možmi posadke, ko se mu približajo od severo-vzhoda Angleži v trikrat večjem številu. Po večurnem vročem boju je Dewet premagal Angleže, jih popolnoma potolkel in ostale zapodil v beg. Boj se je vršil v trdi noči. Buri so zajeli dva angleška topova, 45 železniških vozov s streljivom in 48 voz z živili. Razun tega so razdrli Buri velik kos železnice, na kateri so morali Angleži ustaviti promet. Ta izguba še je bolj osupnila merodajne kroge v Londonu, kateri so začeli resno misliti na mir. Dokaz temu je, da so merodajni londonski krogi že nekako sprejeli posredovanje nizozemske vlade v korist Burrom. V to svrhu se je podal nizozemski minister predsednik v London in je ondi skupno z angleškimi krogi ukrepal, kako bi se dal skleniti mir, ki bi bil časten za obe stranki. Posredovati je baje začela tudi nizozemska kraljica. Angleži so prišli do prepričanja, da bi bil boljši časten mir, četudi ne pod tako ugodnimi pogoji zanje, kakor so si ga slikali s početka, kakor pa draga in nesrečna vojna in popolna osmešitev.

Dopisi.

Rogatec. (Naš poštni urad in naša nemškutarija.) Pred kratkim je na tukajšni pošti stranka zahtevala dvojezične poštne tiskovine. A poštar je stranko sprva zavrnil, da ima le nemške liste. Ko stranka le ni odnehala, je poštar pokazal svojo uljudnost napram slovenskim strankam stem, da je samozavestno priznal: »Pač, imamo tudi slovenske poštne tiskovine, katerih pa nikdo drugi ne zahteva. Samo eni osebi na ljubo pa jih ne bom dajal.« Ko ga je dotična stranka na to opomnila, da mora ne samo imeti, ampak tudi dati, kar se zahteva, čeravno bi to zahtevala samo ena oseba, se je omehčalo njegovo nemško srce v toliko,

debelih solz potočila, kakor če pred hudo nevihto skrapa. Mati je prignala deklico v mesto služiti. Na ženinem obrazu je bilo brati, da jo tare nadloga; skrbi so jej že do dobrega razorale lice. Na roki je nosila pletko in v pleterki rdečo rutico, v katero je bila menda prej ovita za ljubega otroka kaka mita. Mati se poslovi. Hčerka je za njo gledala, a videla je prav gotovo ni, ker so jej oči zalile preobilne solze. Kaj pa mati? Mati, ki je bila prej stanovitna, segala je zdaj vedno bolj pogostem po predpasnik, da si je otirala vroče solze. — V cerkvi Matere Milosti se mi je potem vrnila misel: Če je za otroka ločitev od revne matere tako težka, kolika žalost bo za človeka ločiti se od svojega Boga in na večno pogrešati božje Matere mili obraz. Zato pa pravi Kristus: »Tam bo jok in skripanje z zobmi« — vsa žalost na svetu je primerno le majhna in kratka.

6. Jeziki.

Izprva je bil na svetu le eden jezik. Dokler je pel hvalo božjo, bil je njegov glas kakor glas milodonečega zvona. Ko pa so ljudje eden edini jezik zlorabili, da bi sebe v svojem napuhu povzdignili, udarila je mogočna roka božja po zvonu ter ga zdrobila. Zdaj je tedaj bilo toliko jezikov kolikor črepin; vsaka črepina namreč drugače poje, le

da je obljubil to v prihodnjic, a ravnozda pač neki ne more. A stranka je hotela imeti svojo pravico tudi v tej uri.

Ta slučaj spet jasno dokazuje, kako se v javnih uradih prezira slovenski jezik in kako se moramo boriti za pravice, ki so nam zajamčene postavnim potom. Zato je treba slovenskemu ljudstvu vedno polagati na srce: zahtevajte povsod pravico svojem jeziku v vseh uradih: pri sodnji, davkariji, na pošti govorite slovenski. Morajo vas razumeti. Zahtevajte in glejte na to, da bodo vse tiskovine, katere dobite v teh uradih, dvojezične, to je ne samo nemške, ampak nemško-slovenske. Uradniki vam jih morajo dati, in vam jih bodo dali, če boste zahtevali. Uradniki, vi morate biti pravični tudi napram slovenski stranki, kajti vi ste radi ljudstva, ne pa ljudstvo radi vas. — Rogaški nemškutarji se radi bahajo, da je baje Rogatec popolnoma nemški trg. No privoščimo jim to veselje. Saj je znamo, da je po spodnještajerskih mestih in trgih pač bore malo ali pa celo nič pravih Nemcev, ampak se predrzno šopiri puhla nemškutarija, ki daje mestu ali trgu navidezno pristno nemško lice. Tako je s trgom Rogatec. Pristne, prave Nemce prešteješ lahko na prstih ene roke, in praznih ti bo ostalo še vedno blizu pet prstov. Rogaška nemškutarija je slovenskega in hrvaškega pokolenja. Poturica pa je, pravi že pregovor, hujša ko Turek. Terorizem je vsled tega nasilen v rogaškem trgu. Enemu ali dvema bi se moral uklanjati vsakdo, sicer gorje mu. To pa zato, ker je sicer nemški značaj v grozni nevarnosti. Zato jih grize in trga po vseh kosteh, ako se drzne Slovenec govoriti slovenski. Kaj pa mislite, to je vendar nečuvno razžaljenje za nemško uho!

Ne vem, ali si tudi zamašijo ušesa, da ne slišijo slovenskega jezika, če donša ljudstvo svoj slovenski denar v njihove gostilne, trgovine, prodajalnice. O kako lepo pozdravljajo slovenskega očka, slovensko mamico! To znajo dobro baje oče župan in vsi njihovi zvesti pristaši. Pa tudi voditelj rogaškega »nemštva«, po poklicu zdravnik, pred katerim delajo neki do tal globoke poklone sami oče župan, prav prijazno sprejme slovenski denar, in še celo zahvali se slovenski. Lepo, kaj ne?

Da jih pa spreleti strah in groza, te pogumne nemške bojovnike, če samo slišijo sicer slovensko besedo, je jasen dokaz, na kako slabih nogah je pravzaprav njihovo nemštvo. In ker čutijo to sami, zato napenjajo vse sile in moči. Da, Bog vas varuj narodnega potresa, sicer boste šli s svojo nemškutarijo rakom žvižgat.

nobena prijetno. Razni jeziki torej niso imeli oblike, ki bi mogla Bogu ugajati, dokler jih ni sv. Duh na binškošno nedeljo zopet posvetil ter jim dal lepo obliko, da zdaj zopet Bogu ugajajo, če in dokler »vsak jezik spoznava, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta« (Fil. 2, 11), in torej v službi sv. vere. Kakor hitro pa stopi katerisibodi jezik iz službe božje, je zopet črepina in tudi poje kakor črepina.

7. Jezična ženska.

Zveličanemu župniku Janezu Mariji Vianneju je bila neka gospa silno nadležna zavoljo svojega jezika. Nekega dne jo sveti mož smehljaje vpraša: »Ljuba hči, kateri čas v letu pa vi govorite najmanj?« Presenečena in užaljena gospa odvrne, da ne ve odgovoriti na to vprašanje. »Menda pač meseca februarja, ker je ta krajši od vseh drugih«, reče Viannej.

8. Kakšni stariši, takšni otroci.

„Kakšno žito, takšni klas,
Kakšni zvon, takšni glas,
Kakšni les, takšni klin,
Kakšni oče, takšni sin.“

(Konec prihodnjic)

Sv. Križ na Murskem polju. (Povrvek.) V zadnjem »Slov. Gospodarju« se je bralo od Sv. Križa na Murskem polju, da je edina občina Boreška prosila za slovensko vseučilišče, kar pa ni res, temveč so prosile večinoma vse občine in požarna društva naše župnije. Pomota je bila nastala, ker je bil dopis poprej poslan uredništvu, kakor je »Slov. Gospodar« prinesel seznam občin naše župnije, katere so prosile za slovensko vseučilišče. Toliko v pojasnilo, ker nisem v svojem dopisu imel namena koga žaliti. — Vaš dopisnik.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Pačenje jezika.) Lepega popoldne šetal sem kraj ceste. Žalosten in zamišljen sem strmел v tla, premišljujoč o usodi milega naroda slovenskega. Srce se mi je trgalo tuge in žalosti, ko sem se oziral krog sebe; samo izdajalstvo in brezverstvo. Čudil sem se še, kako neki da zamorem živeti v tem okuženem zraku in britko sem zaplakal. »Domočina, draga vdova zapuščena; kdaj to gorje pač mine ti? Kdaj bo nehal biti rod tvoj rod — mučenec —.« Zdrznem se. Vetric pregane pred menoj listič. Vzamem ga v roko in berem na pol z nemškimi in slovenskimi črkami pisane besede:

»Račun! Za Gospoda N. N.« Stemnilo se mi je pred očmi. Toda dalje: »V cugeheru sen cojda Sukjine žepe žide Cviren Aufhenkar in za Lukne Forpos... Delo za celi Ancug... Plačano. Spoštovanjem N. N. krojač.« Bog! — Zdaj še to. Otožen, kakor sem bil, dobil sem mesto tolažbe še hujšo bolečino. Moj Bog, kako se pači mili naš materni jezik. Oh, Jurjevčanje, v kako brezno letite, ali ne vidite nič, obrnite se, še je čas; kako krasno, kako prijetno je bilo pred tremi leti, ko še niste poznali svojega zapeljivca; brezmiselno divjate tja, kamor vas pelje »giftna krota«, katera je mnogim že odvezla vsa blaga čustva. Verska mlačnost in sebičnost se širi na vsej črti, nevednost in pačenje jezika pa raste. Krojača pa opominjam, da se poprime učenja pravopisja, da ne bo delal sramote. Listič leži pri uredništvu na ogled. Mi Jurjevčanje, navdušena mladina, naprej, vzdignimo se in zmaga bo naša! Vse za vero, dom, cesarja!
Rojak.

Od Sv. Martina pri Slovengradcu.

(Kaj je novega pri nas.) V prvi vrsti moramo biti Bogu hvaležni za tako lepo in mило zimo. Imamo tako toplo, kakor da bi še le nekaj korakov bili od spomladi. Nekateri stari ljudje še dobro pomnijo leto 1832, ko je bila ravno takšna zima, kakor je ta. In pravijo, da je poleti bila potem velika suša, da je Mislinja samo po noči toliko natekla, da so čez dan mogli živino napajati. Leto pa je bilo zelo rodovitno in vino zelo dobro in močno. — En poln vagon skorij je ušel od postaje Turiška vas v Spodnji Dravograd 21. dec. pret. l. zvečer ob pol sedmih. Peš je hoditi od Turiške vasi v Dravograd približno 4. ure, a vagon je pridiral v 7 minutah. K sreči mu ni prišlo kaj nasproti. — Dne 9. januarja se je obesil v Segnu Janez Pistotnik, oženjen, in je zapustil 4 otroke. Vzrok je bil baje domači prepir in pa nesrečno žganje, katerega je še pri sebi imel v dokaz, kaj žganje naredi. — V Št. Ilju pri Turjaku je požar uničil gospodarsko poslopje p. d. Završnika. Upepelil je hišo in hlev, in v hlevu je še ostalo dvoje goved in 8 ovac, drugo so rešili. Goreti je začelo ob pol devetih zvečer. — Tudi sveti misjon homo imeli v začetku posta, katerega nam bodo priskrbeli č. g. nadžupnik Ivan Lenart. Zato smo jim zelo hvaležni. Bog daj, da bi nam veliko dobrega sadu prinesel. In tudi našo farno cerkev bodo nekoliko predelali in s slikami okrasili. — Za zdaj bodi dovolj, ko se kaj več nabere, bom Vam, gosp. urednik, zopet naznanil.

Priprost mladenič.

Iz brežkega okraja. (Potrdilo.) V zadnji, t. j. 3. številki »Slov. Gospodarja« toži neki dopisnik »Iz pred Brežic« o veliki

malomarnosti naše inteligence in to po pravi, samo s premehke strani. Res ogorčenje in jeza mora prijati človeka, če vidi, s kako vsiljivostjo se ljudem vsiljuje »giftna krota iz Ptujca«, a naši narodni voditelji se presneto malo brigajo zato. Ali nimamo rodoljubov, kateri bi po enakem načinu širili »Naš Dom«, kakor naši narodni nasprotniki Štajerca, in to po celem okraju, ne samo v Brežicah? Kaj pomaga naše politično društvo »Sava«, katero res prireja shode, pa vse premalo. Zato še se zavest ni razširila med maso, med majhnimi posestniki. In ravno te mase so se lotili s ptujskim kramarjem naši narodni nasprotniki, dobro vedoč, da če maso izpridijo, ne bode tudi najboljša inteligenca rešila našega naroda na Štajerskem, kar je tudi res, če se n. pr. vpelje kdaj občna volilna pravica; to pa se bode gotovo zgodilo enkrat. Tako se posebno ta list vsiljuje ljudem, kateri so malo ali pa še nič časnikov brali, kateri pa je že imel več časnikov v rokah, tega pustijo pri miru, že vejo, zakaj. Zatorej vas rotim, rodoljubi brežiškega okraja, posebno vi Brežčani, na delo skupno proti ptujskemu pogubljevcu, da ne bo prepozno, ker če se ne bode radikalno delalo nasproti, bodejo nam res izpridili ljudstvo, ker vi ne veste, kako nekateri strastno zagovarjajo Štajerčeve laži; pa ni se jim čuditi in zameriti, saj niso videli nikoli drugega lista in mislijo, da je Štajerc najboljši list. Zatorej med ljudstvo in razložite mu namene tega pogubljevca. Za zdaj zadosti, — če se pa bode le še zanaprej dremalo v naših narodnih krogih, potem bode začelo drugače grmeti in treskati, ker taka brezbriznost in malomarnost je res nepustljiva.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politično zborovanje. Dne 2. febr. se bo vršilo v Poličanah veliko politično zborovanje slovenskih krščanskih kmetov. Natančnejši podatki se še bodo objavili. Že danes opozarjamo slovenske kmete na to zborovanje!

Vitez pl. Berks je v državnem zboru vložil sledeče prošnje: 1. Za obrambo naših hmelorejcev zavoljo zvišanja colnine na hmelv. Natančnejši podatki se še bodo objavili. Že danes opozarjamo slovenske kmete na to zborovanje!

Vitez pl. Berks je v državnem zboru vložil sledeče prošnje: 1. Za obrambo naših hmelorejcev zavoljo zvišanja colnine na hmelv. Natančnejši podatki se še bodo objavili. Že danes opozarjamo slovenske kmete na to zborovanje!

Gledališke predstave »Bralnega in pevskega društva Maribor« ne bo v nedeljo dne 26. t. m. Namesto tega pa bode koncert z godbo in petjem v restavraciji Narodnega doma. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina 30 v.

Imenovanje pri pošti. Gimnazijski abiturijent Karol Dobršek in trgovski akademik Alb. Kossär sta postala poštna praktikanta v Celju.

Ženska je začela goreti dne 21. t. m. na glavnem trgu v Mariboru. Na nerazrešljiv način se ji je vžgala obleka. K sreči je bil mestni policaj blizu, ki je gorečo obleko hitro pogasil. Ženski se ni druga žalega zgodilo, nego da se je hudo prestrašila.

Novi okr. glavar v Mariboru. Poroča se, da pride za okr. glavarja v Maribor, dosedanji okrajni glavar v Ptujju prof. Attems.

Iz šole. Nameščen je na šoli v Kozjem def. učitelj g. O. Žolnir, dosedaj v Makolah. Upokojena sta nadučitelj v Ormožu g. Ferd.

Raušl in učitelj v Polzeli g. Tom. Kunštič. Kot učiteljica ročnih del je nameščena gđ. Gabr. Gabrovec v Makolah. G. Bernot Ivan od Sv. Križa pri Ljutomeru je imenovan nadučiteljem v Vel. dolini.

Poroka nadvojvodinje Elizabete Marije s princem Otonom Windischgraetzom se vrši danes dne 23. t. m. na Dunaju.

Naš rojak g. Ksaver Meško, slavnoznani slovenski pisatelj, je postal župnik pri Sv. Danielu pri Prevalju. Čestitamo!

Nove premogove žile so zasledili v Šerovincih pri Ormožu, a ne Slovenci, ampak neki Nemci iz Gradca. Kakovost premoga je baje zelo dobra.

Požar v mariborskem gledališču. Zadnji četrtek ob 1/2 5. uri popoldne se je pojavil na odru mariborskega gledališča ogenj. Ko so ga pazniki opazili, je bila že ena stena v ognju in tudi nekaterih drugih okraskov se je ogenj prijel. Sluga gledališča je hitro odprl vodovodno cev in v kratkem se je došlim ognjegascem posrečilo ogenj pogasiti. Zvečer ni bilo v gledališču predstave. Čez noč je bila ognjegasna straža v gledališču. Sumijo, da se je po neprevidnosti zanetil ogenj.

Ponarejeni goldinarji krožijo po Mariboru.

Vihar. V Gradcu je bil zadnji četrtek, kakor tudi po drugih mestih, tak vihar, da si mnogi ljudje niso upali na ulico. Vihar je vzdigoval velikansk prah. S hiš je padala opeka. Telefon se je na mnogih krajih pretrgal. Pošte iz okolice Gradca niso mogle potovati. V Mariboru pa ni bila burja posebno huda.

Zrela jagoda po zimi. Popolnoma zrelo jagodo je našel dne 10. t. m. na svojem posestvu v Okonini v Sav. dolini gosp. Ignacij Zavolovšek, kar je za naše kraje v tej letni dobi gotovo jako nenavadna in redka prikazen.

Vojaške topničarske vaje so se začele pretekli teden na znanem vežbališču pri Krškem.

Rokodelsko šolo hočejo imeti v Feldbahu na nemškem Štajerju. Namestnik v Gradcu in naučni minister v Gradcu sta za ustanovitev baje že pridobljena. Kadar pa prosijo slovenski kmetje za slovenske kmetijske šole, se ne da nobeden teh visokih gospodov pridobiti.

Pri Kapeli je razpisana služba nadučitelja do zadnjega januarja. Slovenski učitelji, prosite za to važno mesto v obilnem številu.

Iz Gočove, župnije Sv. Ruperta v Slov. gor. Podpisano predstojništvo močno obžaluje, da se naš spoštovani g. župnik in g. kaplan v »Štajercu« z dne 29. decembra 1901 brez vsakega vzroka napadata in žalita. Ker je ves neopravičen napad z Gočovsko zadevo v zvezi, ki bi lahko dal povod prav žalostnim in neznosnim razmeram med župljani, čuti se podpisano predstojništvo polklicano, s tem očitno svojo ogorčenost izraziti. — Obč. predstojništvo Gočova, dne 19. januarja 1902. — Fr. Braček. — Bolfank Dokl. I. svetov. — Mart. Roškar, II. svetov. — Florijan Petričin, odbornik.

Tatovi lazijo okoli po jareninski fari. Pri Repniku so jedno svinjo ukrali, drugo samo zaklali, a jo pustili, ker je bila menda pretežka. Pozor pred tatovi!

Nekaj za učitelje. Ministerstvo za železnice je odredilo, da se znižajo učiteljem vožne cene na železnicah, ako potujejo v poučne svrhe, istotako se znižajo vožne cene na železnicah za 50% dijakom, ki potujejo v jednake svrhe z učitelji n. pr. na poučne izlete itd. Ministerstvo bode nadalje skrbelo, da dobe učitelji in dijaki slične ugodnosti tudi pri privatnih železnicah.

Rogaški Nemci prireajo svoje zabave. Tega jim nikdo ne zameri. Da se pri takih priložnostih veliko kriči in »hajla«, je tudi umevno, kajti nemsikutarija in »hajlanje« je nekaj neločljivega. Če k svojim zabavam pošiljajo vabila tudi Slovincu, bodi jim. Če

pa Slovenec pride v njih sredino, sme gotovo in bo tudi vedno kazal svoje narodno prepričanje, kakor kažejo nemsikutariji svoje polovičarsko in posilinemsko. Če pa Slovence pri takih priložnostih hočejo po svoje razžaliti, je pa to ravno nemska olika. — Bilo pa je to tako: Pri mizi je bila zbrana družba. Na vrsto je prišlo »hajlanje«, da so skoro žile pokale. Slovenec si pa je mislil: vi po svoje, a jaz po svoje ter zaklical »živijo«. Kar na enkrat se dvigne drug za drugim od mize, in srđiti pogledi so pričali, kako globoko je bilo užaljeno nemško uho. Oj joj, oj joj! Slovenec je sam obsedel pri mizi. Hajl!

Sv. Ilj pod Turjakom. Kakor je poročal »Slov. Gospodar« v zadnji številki, je našel predlog, da bi bila naša šolska knjižnica naročena na knjige družbe sv. Mohorja, nekaj nasprotnikov. Danes naznanjamo, da bo naša šolska knjižnica vendar ud te prekornostne družbe, in sicer — za vselej. Naš rojak, veleč. g. Jože Sovič, župnik pri Sv. Lovrencu nad Mariborom, nam je blagohotno poslal 30 K, da postane naša šola dosmrtni ud družbe sv. Mohorja. Za velikodušni dar, s katerim si je velezaslužni g. župnik postavil nov spomenik v naši župniji, se mu tukaj izreka najprisrčnejša zahvala.

V Gornji Radgoni se je poročil gosp. Janko Čirič z gospico Ivanko Avgustin, vrlo Slovenko. Bilo srečno!

V Št. Lovrencu na Dravskem polju je šola zaprta zaradi ošpičk med šolskimi otroci.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Mi smo pisali, da se je pri nekem kmetu isti čas priredil ples, ko se je v župnijski cerkvi obhajal sv. misijon. Ta opomba je zadela v živo in sedaj se stika po dopisniku. Kjer se ne more nič stvarnega oporekati, tam se iščejo osebe. Mi izjavljamo, da nam one žalostne novice ni poslal g. Friderik Ockerl.

Železnica Grobelno — Slatina — Rogatec. V Rogatecu in na Slatini sta se ustanovila posebna železniska odseka, ki sta poslala tudi deželnemu zboru prošnjo, naj se omenjena železnica že vendar začne graditi. Deželni zbor je dovolil 800.000 K prispevka pod pogoji: 1. da se naloženi kapital delnic ne zahteva čez 3.040.000 K ter da se ta kapital zajamči s stalnimi delnicami; 2. ko bo proga popolnoma zgotovljena ter se bo oddala prometu vsaj proga do Rogateca; 3. da bo delniška družba dozidala na svoje stroške stransko progo do slatinskih studencev; 4. da bo dobil deželni zastop primerno odločilno besedo v upravi. Zato pa pusti dežela ves potreben svet na Slatini brezplačno delniški družbi. Vse našete ugodnosti pa preminejo, ako se ne začne z zgradbo železnice v teku ednega leta. Zadnji pogoj nam daje upanje, da bomo menda vendar še doživeli tako dolgo zaželjeno železnico.

Zrtev žganja. Pred nekaj tedni se je pripetil v Marija Lankovicu žalosten slučaj. Dva učenca prvega razreda, Hatzel in Ivanec, sta šla domov iz šole. »Ako me spremit«, pravi Ivanec, »pa ti dam ruma piti«. Hatzel je ubogal. Ivanec, možbeseda, je dal součencu steklenico, češ, naj pije kolikor hoče. Ta pa, ne bodi len, je vlek, vlek in — človek ne bi verjel — izpil četrt litra ruma. Ali komaj je steklenico izpraznil, zgrudil se je nezavesten na tla. Prenesli so ga na dom, kjer je čez dva dni umrl v strašnih bolečinah. Oče nesrečnega dečka je bil velik ljubitelj žganja. Pravijo, da je očeta ta žalostna smrt ljubljene sina korenito spreobrnila!

Iz Stavenšinjec pri Radgoni. Zopet Vam, g. urednik, moramo naznaniti žalostno novico, da smo pokopali 82-letnega starčka Jakoba Vaisa, daleč poznane podobarja in slikarja. Marsikatera podoba, katerih je na stotine iz lesa izrezal, malih in velikih, bode po hišah in cestah oznanjevala umetnost, katere se je iz lastne prebrisanosti naučil. Brez števila križev in kapelic po njem na-